

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a tropical setting. The man, on the left, has dark hair and is wearing a white, long-sleeved button-down shirt that is unbuttoned at the chest, and dark trousers. The woman, on the right, has long, wavy blonde hair and is wearing a light-colored, possibly yellow or cream, spaghetti-strap dress. They are standing close together, facing each other, and about to kiss. The background features a blue sky with some clouds and the dark silhouette of a palm tree frond. The overall mood is romantic and intimate.

Caitlin Crewsová
Touha,
jež bere dech

 HARLEQUIN®
TM

CAITLIN CREWSOVÁ

TOUHA,
JEŽ BERE DECH

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

znáte to... známe to všichni. Člověk si něco naplánuje, a... Slyšel jsem kdysi takový aforismus: Plán je anekdota, která boha vždy spolehlivě rozesměje! Jak často všechno končí úplně jinak!

Velké plány mají i hrdinové knížek, které jsem pro Vás v edicích Sladký život a Sladký život Duo připravil na tento měsíc. Dost často se jejich plány týkají pomsty. A protože – to je další aforismus – pomsta nejlépe chutná studená, plánují ji celé dlouhé roky..., aby když na ni dojde, zakopli, a nakonec se vlastně vůbec nepomstili!

Tak doufám, že už se těšíte na to, jak skončila pomsta sester Issy (minulý měsíc v příběhu S nepřitelem k oltáři) a Amelie (Neodolatelné doteky), jak dopadne Lysiasova pomsta, k níž potřebuje pomoc ušmudlaného „kluka“ Ala (Mstitelka k vašim službám!), jak to skončí s podmínkou, kterou dá Angelo své manželce Natalii, která ho před pěti roky opustila, a teď potřebuje jeho pomoc (Italova podmínka)...

Takže na všechny plány, které našťěstí nevyjdou!

... s láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

**TOUHA,
JEŽ BERE DECH**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

What Her Sicilian Husband Desires

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Jana Austinová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Caitlin Crews

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-979-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-980-9 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-981-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Byl to den jako stvořený pro rozvod.

Chloe Stapletonová vyhlížela z okénka a posmutněle se pro sebe usmála. Soukromý letoun, v němž seděla, se chystal na přistání. Letěl nad sicilskými horami, které se nad třpytícím se Středozezemním mořem hrdě a majestátně zvedaly do výšky. Pokrývaly je rozsáhlé vinice a rozpadající se chrámy zasvěcené dávno zapomenutým bohům.

I to jí připadalo příhodné.

Letoun dosedl na pruh přistávací dráhy na odlehlém vršku hory, vytesané do masivu s brutální účelností, která Chloe připomněla nejen majitele stroje, nýbrž i dráhy, hory a vlastně také velkého kusu světa za ní.

Na celé planetě snad nebylo místo, jakkoliv izolované a vzdálené, kam by moc rodu Monteleoneů nedosáhla.

Chloe pocítila smutek nad tím, že už brzy přestane být jednou z nich, i když k nim patřila jen jménem.

V těchto končinách se ocitla jen jednou. Bylo to před pěti lety, když nevěděla, co si má počít. Požádala proto o pomoc tajemného nevlastního bratra.

Byl její jedinou nadějí – a Lao Monteleone nezaváhal ani minutu. Chloe ho vždycky považovala za uhlazeného a opatrného člověka, ačkoliv všichni včetně ní

věděli, že je ve skutečnosti dravě bezohledný a nelítostný.

K ní se však vždycky choval laskavě, i když si ji nikdy nepustil k tělu.

Právě na jeho šlechtetnost spoléhala, když se před pěti lety vydala až sem, a Lao ji nezklamal. Ujal se jí s naprostou samozřejmostí.

Když pak vystoupila z letadla a Laoův profesionální personál ji usadil do čekajícího vozu, připomněla si, jak se tenkrát cítila – ochraňovaná a zcela v bezpečí. Byla za bratrův přístup velmi vděčná a s jistotou věděla, že na ten uvolňující pocit nikdy nezapomene.

Tehdy přišla o otce a s ním i o jediného člověka, který ji bezmezně miloval a podporoval ve veškerém jejím konání. Jeho místo alespoň částečně v nejtemnější hodině smutku zastoupil Lao. O všechno se postaral, čímž Chloe umožnil, aby se mohla věnovat sama sobě.

Byl to hořkosladký návrat, protože s ním končilo období pětiletého bezpečí a začínal čas, kdy si musela najít ve světě svou vlastní cestu.

Konečně budeš mít příležitost dozrát, řekla si rozhodně v duchu Chloe. *Takže se vzpamatuj a ničeho se neboj.*

Snažila se potlačit podivnou melancholii a zadívala se z okna. Vůz se pustil po úzkých silničkách, vinoucích se nezkrocenými horami, které jí poskytovaly široké výhledy na starobylá sicilská města dole u vody a historické vesničky, tulící se ke kopcům. Tušila, že doma v Londýně je počasí příšerné jako obvykle. O to víc si užívala slunce, hojně zalévající celou krajinu zlatem. Listí na stromech se jasně třpytilo, jako by se radovalo ze vší té slunečné nádhery.

I když byla před pěti lety zlomená otcovou smrtí, nespoutané krásy ostrova si nebylo možné nepovšimnout. Nebyla přítom v Itálii rozhodně poprvé. Prázdniny trávil v Toskánsku, v Benátkách i na plážích

Amalfského pobřeží. Sicílii však tehdy navštívila poprvé a zároveň i naposled. Všechno se zdálo stejné jako tenkrát a v Chloe to zjištění vyvolalo až bolestný smutek. Tato část Itálie byla divoká, nepřiliš civilizovaná a především tak odlišná od míst, která navštívila dřív.

To samé se však dalo říct i o Laovi.

Před pěti lety se s ní na tomto tajuplném ostrově oženil – narychlo a bez obřadu. Chloe napadlo, že se svatba podobala spíše obchodnímu jednání, ale tehdy nad tím takto neuvažovala. Měla radost, že se o ni Lao tímto způsobem postaral. Byl to jednoznačný výraz jeho laskavosti. Stáli vedle sebe v jeho pracovně ve starobylém hradě, který nechal zrekonstruovat, a z něhož řídil veškeré své podnikání.

Odměřeně jí sdělil, že jeho rod vlastní hrad už několik staletí, a Chloe se díky tomu cítila ještě bezpečněji. Připadalo jí, že ji moc a vliv nekonečně dlouhé řady jeho předků ochrání.

A nejspíš tomu tak skutečně bylo.

Chloe si svatební den nijak přesně nevybavovala. Byl zahalený do závoje slz. Zcela jasně si však pamatovala Laovy ocelově šedé oči a jeho mohutnou postavu, která byla mnohem vyšší a širší než její. Jako by jí chtěl zastínit oblohu, kdyby si to ovšem přála. Vzpomněla si také na způsob, jakým držel její bílé ruce ve svých, a odříkával přitom slova manželského slibu.

„Náš sňatek bude samozřejmě jen na papíře,“ oznámil jí svým typicky ponurým způsobem.

„Samozřejmě,“ odušila Chloe.

Nikomu by ani za nic nepřiznala, že jeho sdělení považovala za poněkud urážlivé. Měla své dívčí sny, jakkoliv byla zdrcená hořem, a hluboce ji zamrzelo, že od Laa na stvrzení jejich sňatku nedostala ani obyčejnou pusku. Když ho kněz pobídl k novomanželskému polibku, zíral na něj, jako by po něm chtěl kdovíco.

Možná nebyla ani tak uražená, jako spíš pobouřená, přestože věděla, že si ji Lao brát vůbec nemusel.

Žal ji držel ve svých klepetech celý rok, a i když si Chloe říkala, že by neměla cítit nic než vděk, přesto se nemohla ubránit jistému rozčarování.

Bylo to však dětinské a Chloe si umiňovala, že až se s Laem zase setká, ujistí ho o tom, že to od něj byl velký dar. Přitom jí vůbec nic nedlužil. Nemusel ji tenkrát ani přijmout. Přesto se s ní oženil, aby jí poskytl ochranu, a Chloe si proto své tajemství ohledně romantických fantazií hodlala vzít do hrobu.

Vůz projel impozantní moderní branou, ozdobenou po stranách starodávnými ozdobami z mramoru jako předzvěst toho, co se skrývá za ní. Jakmile vjeli dovnitř, hrubá cesta z kamení se změnila na upravenou. Auto sebou téměř přestalo házet a Chloe už nemusela tak úporně svírat držadlo zadního sedadla.

Pohodlněji se usadila, zatímco vůz mířil vzhůru za jejím *manželem*, který na ni už čekal. Po obou stranách cesty poslušně pochodovaly štíhlé cypřiše, po straně kopce kráčely dolů v úhledných řadách olivovníky a do všech směrů se rozprostírala obdělávaná půda rodu Monteleoneů. Na Chloe však nejvíc zapůsobil hrad, tyčící se svou důstojnou starobyloú nádherou na vršku Laovy soukromé hory.

Mimoděk zadržela dech, když si vybavila, jak ji tu před lety celou uplakanou přijal, oženil se s ní a pak nechal jít, aby si život zařídila po svém.

„Přesně tak by si to přál tvůj otec,“ sdělil jí hned po obřadu, když s ní chvíli postál, než ji propustil.

A Chloe ho poslechla, protože věděla, že kdyby otec žil, skutečně by to tak chtěl. Během oněch pěti let se snažila najít v životě vlastní cestu, a kdyby ji na ní otec doprovázel, naslouchal by jejím zážitkům a smíchem tišil její trápení tak dlouho, dokud by nepřebolelo.

Pravdou však bylo, že byla odjakživa tak docela

snílek. Snad by se dalo dokonce říct, že trpěla odtržením od reality. Ať to bylo jakkoliv, proploovala jedním zaměstnáním ke druhému, aniž by někde pořádně zakotvila, a nepřestávala hledat, co by ji skutečně zaujalo. Chvíli pracovala jako literární agentka, protože to znělo velmi velkolepě. Chodila po Londýně a mluvila o knihách s kýmkoliv, kdo byl jen trochu ochotný naslouchat. Jenže ona práce byla ve skutečnosti o něčem docela jiném – méně o mluvení a ještě míň o lásce ke knihám, zato však mnohem víc o bedlivém sledování kampaní na internetu a udržování dobrých vztahů s autory. Zkusila také práci v několika charitách a neziskovkách, v nichž byla zaměstnaná spousta jejích přítelkyň ze školy. Jenže ani to jí nesedlo. Vadilo jí, že bylo spíš důležitější nechat se fotografovat na večírcích, než dělat něco prospěšného pro lidi a svět vůbec. Když se kamarádkám pokusila vysvětlit, co jí vadí, ani jedna nechápala, o čem to mluví.

„Ale vždyť pomáháme,“ namítla její nejlepší kamarádka Mirabelle a obrátila perfektně nalíčené oči v sloup. „Lidé se rádi dívají na hezké věci, Chloe. A to my právě jsme.“

Chloe se nakonec rozhodla pro práci v galerii. Bavila ji, protože v ní byli zaměstnaní lidé, kteří z hromádky hlíny dokázali s potěšením vytvořit dech beroucí horský masiv.

„Jde o to, abys nenásilně přesvědčila pracháče bez špetky vkusu o tom, že ten šplíchanec barvy na plátně z kdovíčeho se bude úžasně vyjímat na zdi v jeho obyváku,“ vysvětlila jí unavená šéfka, elegantní a svůdná Moriah.

Třeba je můj šálek čaje právě umění, začala si myslet Chloe. Přinejmenším se alespoň nenudila, což pro ni hodně znamenalo. Domnívala se, že se možná konečně našla. Na druhé straně si však říkala, že pátrání po tom, co je její skutečná vášeň, zase není až tak důležité,

a že by se měla spíš soustředit na něco úplně jiného. To bylo krátce před tím, než dostala Laovo pozvání.

Připadalo jí zvláštní, že čím blíž byl vůz hradu Monteleone, tím víc myslela na vášeň, tedy hned po módě. V duchu už spřádala rozličné důvody, což dělala vždy, když se měla vidět s Laem, ať se měli setkat v jakémkoli městě. Vždycky věděl, kde se právě nachází, a dal si tam s ní schůzku. Jednou se s ním setkala na jedné brazilské pláži. Obvykle jí vzal někam na jídlo, přeptal se jí, jak jde život a jaké má plány do budoucna. Činil to způsobem, jako by byl spíš její otec než zákonitý manžel. Pak ji zase opustil a zanechal ji v rozrušeném stavu z jeho kypící mužnosti a neodolatelné autority.

Po každém takovém setkání měla vždy neobvyklé sny.

Tentokrát jí však Lao pozval přímo do hradu, což bylo za těch pět let poprvé. Chloe věděla hned, co to znamená.

Bylo jí jasné, že to dříve či později přijde.

Lao jí věnoval pět let bezpečí, zajištěné jeho mocí a vlivem. Byl to dar a Chloe za něj byla vděčná.

Teď však byl nejvyšší čas, aby se postavila na vlastní nohy.

Když pak vůz zastavil před majestátním vstupem do hradu a personál jí otevřel dveře, aby mohla vystoupit, Chloe připadalo, že ty nohy, na které by se měla co nejdřív postavit, jsou jako z gumy.

Nejraději by předstírala mdloby jako její oblíbená hrdinka z jisté knížky, avšak neudělala to, protože by to vypadalo jako nevděk. Lao se jí ujal, když byla na dně. Nezasloužil si přetvářku.

Usmála se na sluhu s kamennou tváří, který jí podržel dveře, a se stejně milým úsměvem prošla do vstupní haly kolem uklánějícího se majordoma, jenž ji následně vedl dál do hradu.

Před pěti lety byla Chloe v tak zbědovaném stavu,

že nezaregistrovala, jakou má hrad nádhernou architekturu. Teď však viděla, že Laovo sídlo je hotový zázrak. Hodně to samozřejmě souviselo s tím, že byl pohádkově bohatý, ale kdyby neměl současně i vkus a smysl pro detail, vypadalo by to tu o dost jinak. Laovi se ze starobylého hradu podařilo vytvořit místo, které bylo ukázkou nadčasovosti a osobitého půvabu. Kamenné stěny zdobily historické tapisérie a cenné obrazy v drahých rámech. Místnosti však byly světlé a vzdušné díky množství oken, jejichž počet byl bezpochyby větší než u původní stavby. Dojem modernosti jim dodávaly ocelové nosníky. Po své první návštěvě se Chloe dočetla, že Lao koupil prakticky zříceninu, která tu stála celé generace, a přestavěl ji podle svého osobního vkusu. Za sídlo si mohl vybrat rodinnou vilu, která se nacházela taky kdesi na ostrově, avšak místo toho zvolil raději hrad.

Jako byste se ocitli v jiné době, psal nadšený redaktor časopisu, zaměřeného na architekturu. Stavba je oslnivým příkladem dokonale vytříbeného vkusu a jedinečné vize, snoubící staré s novým.

Chloe mimoděk napadlo, že redaktorova slova popisují spíš majitele okouzlujícího hradu než samotné sídlo. Jí to tak alespoň připadalo.

Majordomus ji vedl přes zasklený most, který překlenoval hlubokou puklinu na straně hory. Chloe pod sebou viděla propast, jež jí naháněla husí kůži. Nezabavila se jí, ani když se ocitli na druhé straně. Tam ji majorodomus uvedl do další haly, jejíž celá jedna stěna byla obložena starožitnými zrcadly. Chloe si znepokojeně všimla, že má zježené chloupky. Upravila si alespoň vlasy a uhladila oblečení, které na sobě měla od rána.

Chtěla na Laa udělat dojem, protože ať pro ni byl jakkoliv vzdálený, při každém setkání z něj byla celá pryč. Nedovedla se na něj podívat zpříma a bylo úplně

jedno, jestli měl na sobě tmavý oblek, ušitý na míru, v němž se s ní procházel v letním deštivém Londýně, nebo s ní v tanga plavkách chodil po brazilské pláži s jistou zdánlivou lenivostí, která pro něj byla typická. Jeho zjev jí pokaždé vzal dech.

Možná to však nebyla ani tak lenivost, co ji vyvádělo z míry, jako spíš jeho štíhlé svalnaté tělo, skropené tmavými chloupky, a znepokojující písmeno V na podbřišku, které svádělo pohled do vybouleného místa mezi jeho stehny.

Chloe pocítila, jak jí ze vzpomínky na setkání v Brazílii pálí tváře. Nevybavovala si jediné slovo, které tehdy řekl. Ona sama pravděpodobně nemluvila vůbec, pouze vedle něj omámeně seděla a před očima měla modro, což byla barva jeho titěrných plavek.

Dodnes na to nezapomněla.

Musela se usmát nad svou pošetilostí. Majordomus cosi nesrozumitelně zamumlal a gestem jí naznačil, že má vstoupit do místnosti, kterou si z minula tak dobře pamatovala.

Právě tady se vzali, v jeho pracovně na hraně útesu. Byl v ní pracovní stůl a kolem něj sněhobílé knihovny plné knih. Každá z knížek měla své přesné místo, žádná nebyla navíc. Všechno v této části hradu bylo nové – od betonové podlahy, tu a tam pokryté ručně vázanými předložkami sytých barev, až po velkou zeď z oken, která kopírovala vedlejší hrad, ale byla vyvedená celá ze skla.

A právě tady, před touto skleněnou stěnou, plynule navazující na skálu pod ní, ho spatřila.

Přesně tam, kde si ho před pěti lety vzala.

Stál k ní zády a Chloe přepadla náhlá slabost. Přemýšlela, jestli může trpět pásmovou nemocí, když cesta z Anglie do Sicílie trvala jen několik hodin. Jinak si svou nemohoucnost nedovedla vysvětlit.

Lao se otočil a na jeho ostře řezanou vážnou tvář

dopadly sluneční paprsky. A Chloe zjistila, že jí nejen podklesávají kolena, nýbrž že zadržuje dech.

Vždycky to bylo stejné, když se s ním setkala. Přesto se to pokaždé zdálo nové. Kdykoliv ho uviděla, připadalo jí, jako by jí někdo uštědřil pořádnou ránu do žaludku a vyrazil jí tím dech.

Sice se o něm říkalo, že je hezký, ale nebyla to pravda. Na to byl příliš impozantní. Příliš hrozivý. Rysy jeho tváře byly až příliš ostré na typickou mužnou krásu, tak obdivovanou v módních časopisech. Rušivě působily i příliš vysoké lícní kosti, útočné ostří nosu a smyslné rty, věčně semknuté do nesouhlasné čárky, přesně jako teď.

Jeho impozantnost tvořila nejen tělesná struktura, nýbrž i moc, kterou představoval. Měřil přes metr osmdesát a byl svalnatý stejně jako sochy, rozmístěné v chodbách hradu. Ramena však měl rozhodně širší než kterákoliv z nich.

Dnes na sobě neměl obvyklý oblek, a naštěstí ani pánské tanga plavky v kobaltově modré barvě jako v Brazílii. I tak z něj však vyzařovala formálnost a moc jako vždycky.

A ačkoliv Chloe nad rozepnutým horním knoflíkem sněhobílé košile spatřila kousíček snědé kůže, neztratila tentokrát řeč.

Tušila, že Lao o jejích rozpacích ví, že si je vědom přívalu až nesnesitelné bolesti, kterou v ní jeho zjev pokaždé vyvolal. Přinejmenším si musel všimnout rudých skvrn na jejích tvářích.

„Ahoj, Lao,“ řekla a potlačila nervózní pubertální hihňání, které ji při setkáním s ním vždycky přepadlo. Cítila, jak se ta třepotající se věc v jejím nitru agresivně rozpíná, až zaplavila i onu tepající bolest. Najednou nešlo rozeznat, kde končila jedna a začínala druhá.

Dívala se na něj a bylo jí, jako by pohlížela na dno rozeklaných sicilských kaňonů, které ji hrozily pohltit.

„Chloe.“ Vyslovil její jméno jako vždy s temnou poetičností, kterou ještě umocňovalo kouzlo jeho přízvuku. Chloe se musela se ovládat, aby si neolízla rty. „Doufám, že jsi měla příjemný let.“

„Ano, velmi příjemný. Děkuju.“

„Už jsem požádal o čaj,“ oznámil a Chloe neunikl důraz, s jakým vyřkl poslední slovo.

Lao byl totiž Ital a nechápal anglickou posedlost čajem, navíc ředěného mlékem. Jí ho však dopřál, protože věděl, že ho má ráda. Vždycky byl takový. Přímo příkladně se o ni staral. Jako jediná ho znala úplně jinak, než jak se jevil ostatním. Pro ně byl obávaný, nelítostný a chladný miliardář. Někdy se o něm psalo jako o nejvíce nenáviděném muži Evropy. Kdyby se však někdo zeptal Chloe, vylíčila by ho zcela jinak.

Šedivé oči mu stříbrně zaplály. „Vím totiž, jak si na něj vy Angličané potrpíte.“

„To zní skvěle.“ Chloe by to řekla i tehdy, kdyby to nebyla pravda, protože věděla, co se sluší, ale na šálek čaje se skutečně těšila. Lahodný horký nápoj jí vždycky udělal dobře, a dnes si od něj slibovala, že se přestane chvět nervozitou a konečně se vzpomatuje. Setkání s Laem se mělo týkat vyjádření díků a následného rozvodu. Určitě nebylo vhodné, aby myslela na jeho postavu v kobaltově modrých plavkách nebo si s uzarděním prohlížela jeho ostře řezanou tvář.

Lao kývl na kohosi za ní a Chloe se tím směrem otočila. Spatřila majordoma ještě s jedním, nejistě působícím členem personálu, jak servírují čaj na naleštěný dřevěný stůl, který vypadal, jako by byl ručně vyřezávaný. Snad ze stromů, vyrostlých na hoře, na níž stál hrad.

Ticho v místnosti se prodlužovalo, a když personál odešel, začínalo nepříjemně houstnout.

„Jsi velice laskavý,“ podotkla Chloe, protože si slíbila, že se už nenechá vyplašit dojmem, jaký na ni